

Veronika Matlová: Život plyne jako voda

Stál jsem v lese. Byl úchvatný letní den. Vnímal jsem jen ticho kolem sebe. Nikde nikdo, kromě mě zde bylo jen pár ptáků, kteří zpívali ve větvích své úchvatné písně. To byly okamžiky, které jsem miloval. Vždy jsem potřeboval alespoň na chvíli ode všeho utéci. Vypustit. Zapomenout. Jediné místo, kde se se mi to alespoň prozatím podařilo, bylo zde. V lese. Nechodil jsem sem ale proto, abych zde meditoval jako většina mých kolegů nebo sbíral houby. Nikdy jsem nemohl pochopit, co lidi vede k tomu začít meditovat na nějakém kameni bůhví kde a myslet si, že se tak stanou lepším člověkem. Na to já nikdy nebyl. Já jsem sem chodil pro jednu jedinou věc. Focení. Ale já nefotil ptáky, zajíce, srnky. Já si fotil vodu.

Miloval jsem dokonalé zachycení listů, jak po nich klouže ranní rosa, od které se odráží první sluneční paprsky, které dopadají na probouzející se matičku zemi. Miloval jsem klokotání potoku v zapomenutém lese, dunění peřejí na rozbouřeném moři, které se odrážely od špičatých skal, které vodě nikdy nedávaly nic zadarmo, nebo jen kapku vody na květu nově rozkvetlé kopretiny... Jen tak málo mi stačilo k blažené, klidné mysli.

Pevně jsem sevřel ve svých rukách svůj starý, černý fotoaparát, jenž byl ještě po mém dědečkovi, a vydal se k nedalekému potoku, který mě přitahoval svou živostí a barevností. Skrz stromy na něj totiž dopadalo sluneční světlo, které utvářelo úchvatný efekt. V jednom místě byla voda úplně průzračná, čistá. Jinde bylo vidět čilé rybky, jež v potoku čile plávaly. A na úplně opačné straně byla voda černá, zakalená a svým způsobem nebezpečná, nepoddajná. V duchu jsem zajásal a začal si lehat na zem. Co mě můj dědeček učil, nejlepší fotografie rybníků, potoků, řek se získají jen tím, že si fotograf zašpiní ruce. Bez rozpaků jsem si lehl do vlhké trávy a nastavil si fotoaparát. Položil jsem ho tak, že mi do objektivu zasahovaly i další dvě stébla trávy, aby fotka, která měla v příští minutě vzniknout, nebyla ošizená jen vodou a lesem za ní. Když cvakla spoušť a já se podíval na své dílo, spokojeně jsem se usmál. To bylo ono. Slunce, které prosvítalo mezi stromy na hladině, tančilo jako rusalky za úplňku, ryby, které se čile měly k světu, zvládly svou roli na fotce také perfektně a voda... Zatajil jsem dech. Byla dokonalá. Hrála tisíci různými barvami, byla čirá i zakalená, klidná i rozbouřená, ale hlavně... byla živá. I když jsem právě pořídil fotku, ne video, voda vypadala, jako kdyby tančila. Znovu jsem zatajil dech. Lehnul jsem si do trávy, nechal se šlehat svěžím vánkem do tváří a unaveně vzhlížel vzhůru do korun stromů. Přesně to jsem chtěl a potřeboval cítit...

Potřeboval jsem si dokázat, že i všechno, co kolem sebe vidím na fotkách, obrazech není mrtvé. Zavřel jsem oči a snažil se potlačit slzy. Vzpomněl jsem si na fotku své ženy, která stála u mé postele na nočním stolku. Když zemřela, neustále jsem si opakoval, že je mrtvá, je mrtvá! Ale teď... Otevřel jsem oči plné naděje. Když může žít voda, les jen z jediné fotografie... Já jsem mohl své vzpomínky oživit natolik, abych zahojil velikou ránu ve svém srdci, která mi zůstala po ztrátě milované osoby. Už se nebudu schovávat za fotoaparátem v lese, už se nebudu utápět ve smutku. Teď budu žít!

Přesně tuto větu jsem si řekl na svém oblíbeném místě u lesní říčky, kde jsem o rok později požádal svou přítelkyni o ruku. V ten den, v tu chvíli jsem si uvědomil, že voda umí život nejen brát, ale i dávat. V tu chvíli jsem si uvědomil, že jen díky jediné věci jsem si řekl, že můj život neskončil a té věci, tomu živlu budu nadosmrti vděčný. Asi to zní pošetile, ale... vděčím za to vodě.